

Martin Scherstra

Hoe donker het ook
wordt, er is altijd een
lichtpuntje

Het Baken

Roman

HET BAKEN

Van Martin Scherstra verschenen eerder
bij Uitgeverij Zomer & Keuning onder meer:

Adempauze

Houvast

Terug naar Terschelling

Gedreven (als Mattie Scherstra-Lindeboom)

Schuilplaats voor geluk (als Mattie Scherstra-Lindeboom)

Martin Scherstra

Het baken

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401909716
ISBN e-book 9789401909723
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl
www.martinscherstra.nl

Alle rechten voorbehouden

‘Dat is echt de grootste onzin die ik ooit heb gehoord, Murk Hoekstra!’ riep Harm Bloem tegen de man die tussen de vishengels stond te trekken. ‘De grootste doornhaai die hier voor de kust van Friesland is gevangen was niet groter dan een meter!’

De mond van de oudere man vertrok tot een zuinig dun streepje. Met zijn verweerde gezicht en afgekloven, pikzwarte vingers was Murk het prototype van een Noordzeevisser. ‘En ik zeg je dat de haai die ik heb gevangen ruim twee meter was. Het was een monster!’

Harm, eigenaar van de plaatselijke vissportoutlet annex supermarkt en postagentschap, schudde meewarig het hoofd. ‘En waar is dat monster nu dan?’

Verlegen keek Murk op. ‘Ja, dat was een eigenaardig voorval. Het ene moment hing het beest nog aan de lijn, het volgende moment brak de lijn en was-ie weg voor ik mijn schepnet kon pakken.’

‘Dacht ik het niet!’

Laconiek haalde Murk zijn schouders op. ‘Dan geloof je me toch niet? Ik weet wat ik heb gezien.’

Harm lachte. ‘Misschien moet je toch eens iets aan je ogen laten doen.’

‘Hm.’ Murk besloot er verder niet op in te gaan, pakte een stevig uitziende hengel uit het rek en bekeek deze met veel interesse.

‘Dat is een karperhengel,’ zei Harm. ‘Ook zeer geschikt voor het vangen van doornhaaien.’

‘Ik weet wat het is, Harm, ik weet wat het is.’ Murk draaide aan de spinmolen. ‘Hoeveel meter lijn zit hieraan?’

‘Ruim honderdvijfendertig.’

Met het topje van zijn wijsvinger voelde Murk aan de platte vishaak. De scherpe punt kraste over zijn dikke eelt. ‘Hmm. Ik weet het niet... Die haak lijkt me niet zo geschikt.’

Harm ging verder met het verspreiden van de post over de vijftien postbussen die achter de toonbank aan de muur hingen. ‘Achterin staat een bak vol met haken. Zoek maar een geschikte uit.’

‘Dat ga ik zeker doen,’ bromde Murk. Hij liet de karperhengel voor wat die was en liep tussen de stellages door naar de achterkant van de winkel.

Harms winkel was een begrip in Wetterpoarte en omstreken. Hij

was strategisch gevestigd op een van de mooiste plekjes van het Friese kustplaatsje, in de haven met uitzicht op zee. Wetterpoarte had meerdere winkels, waaronder een bakker, een drogist en een slager, maar die lagen veelal verscholen in de zijstraten en ingeklemd tussen kleine hotels, restaurants en bistro's. Voor de eerste levensbehoeften en nog wat extra moest je bij Harm zijn.

Het leven in het dorp speelde zich hoofdzakelijk af in en rond de haven. Ooit was Wetterpoarte een welvarende vissersplaats geweest; negen van de tien mannen werkten als visser op zee of in de visafslag. Tegenwoordig verdienden de meeste inwoners hun geld in de toeristenbranche, de bediening of de watersport. De weinige vissers die nog dagelijks de zee op gingen om hun kost bij elkaar te vangen, waren veelal mannen van middelbare leeftijd, die vasthielden aan de oude tradities en deze hardnekkig probeerden in stand te houden. Veel jongeren hadden Wetterpoarte verlaten en waren naar de steden getrokken. Maar de laatste jaren was er een kentering zichtbaar: tijdens het toeristenseizoen kwam de jeugd terug om te helpen in de bediening in de hotels en de restaurants. Er waren er zelfs die zich na een periode elders weer vestigden in Wetterpoarte.

Harms winkel was een ontmoetingsplaats, niet alleen voor de inwoners, maar ook voor toeristen. Hoewel het er klein was en overvol, ademde de winkel een gemoedelijke en aangename sfeer. Er werd geen nee verkocht: wat er niet was, kon altijd worden besteld, en vaak was het er dan de volgende dag al. Waarschijnlijk vormde de levendige conversatie het aangenaamste aspect van de volgepropte winkel. Hier had iedereen een eigen mening – over alles.

‘Het mag hier weleens opgeruimd worden, zeg,’ riep Murk van achter een stelling vol huishoudartikelen. ‘Een mens breekt nog eens zijn benen over al die troep.’

‘Als je je geroepen mocht voelen,’ antwoordde Harm, zonder van het stapeltje post in zijn handen op te kijken. ‘Stoffer en blik moeten daar wel ergens liggen.’

‘Hm!’

Het geluid van een scheepshoorn buiten de winkel deed Harm opkijken. Door het raam zag hij een vistrawler langzaam de haven binnenvaren, voortgestuwd door de krachtige motoren en achtervolgd door een zwerm zeevogels, die zich te goed deden aan vis en kelp die door de schoepen van de schroeven omhoog werden gestuwd. Het was

een prachtige zomerdag, de lucht was strakblauw van kleur en nergens viel een wolkje te bespeuren. De zee was kalm, waardoor de plezierboten en jachten, maar ook de vissersboten die met stevige touwen of nylon koorden aan de steigers waren vastgemaakt, nauwelijks bewogen. Toeristen maar ook inwoners wandelden opgewekt voorbij en brachten bezoeken aan de diverse kledingzaken of souvenirwinkeltjes, stilden hun trek bij een van de eetgelegenheden of lieten hun haar doen bij de kapsalon. De sfeer was zoals hij hoorde te zijn, vond Harm: ongedwongen en plezierig.

De plaatselijke middenstand werd afgewisseld door woonhuizen en oude, vervallen gebouwen, die ooit dienst hadden gedaan als opslag maar nu op de lijst stonden om te worden afgebroken. De veranda's van de huizen en steigers in de haven vormden een lange, veelal overdekte passage. Alleen zij die een vergunning hadden mochten met hun auto in de haven komen. Op die manier werd het winkelend publiek zo min mogelijk gehinderd door het verkeer. Vlak buiten het centrum bevonden zich twee parkeerterreinen waar gratis geparkeerd kon worden. Hier was ook de bushalte.

Twee indrukwekkende gebouwen domineerden de kustplaats: de visafslag en de vuurtoren. De visafslag was bijna net zo oud als het dorp zelf. Hoewel het in de loop van de jaren meerdere malen was aangepast en verbouwd had het gebouw, met zijn witgeschilderde rabatdelen, ronde ventilatieroosters, hoge deuren en ramen, de grandeur van wel eer weten te behouden. Tweemaal per dag werd hier de gevangen vis verwerkt, in vrachtwagens geladen en door heel Nederland verspreid.

De vuurtoren stond op een klein eilandje net buiten de kust. Een houten steiger verbond de oever met het eiland. Het Bakken, zoals de vuurtoren door de inwoners van Wetterpoarte genoemd werd, torende hoog boven de stad uit. Het grote, cilindervormige bouwwerk stond in de steigers vanwege achterstallig onderhoud en een grondige verbouwing aan het lichthuis. Achter de toren bevond zich een bijgebouw dat als woonhuis werd gebruikt.

'Lukt het een beetje, Murk?' vroeg Harm over zijn schouder, toen hij achter in de winkel iets hoorde omvallen en de visser binnensmonds hoorde schelden.

'Ja, ja,' antwoordde Murk. 'Ik zei toch al dat iemand hier zijn benen nog eens breekt!'

Grinnikend ging Harm verder met zijn werkzaamheden. In zijn

winkel zaten alle postbussen van Wetterpoarte. Veelal waren het winkeliers die een postbus huurden, maar er waren ook enkele inwoners die hun post zelf kwamen ophalen en dan meteen een boodschap bij hem deden.

Buiten de winkel klonk het lage geronk van een automotor. Er stopte een oude, aftandse groene pick-up voor de winkel. Een man stapte uit. Harm herkende hem en stak groetend een hand op. De man knikte hem toe.

Wytse van Tongeren was minstens één meter negentig, slank en gespierd. Hij droeg een vale spijkerbroek, een vuilwit shirt en bruinleren laarzen. Zijn iets te lange blonde haar viel losjes op zijn schouders. Zijn ogen gingen verscholen achter een zilverkleurige pilotenbril. Zo op het eerste gezicht had hij een air van een stoere, arrogante jongen over zich, maar Harm wist wel beter. Je kon veel van Wytse zeggen, maar arrogant was hij allerminst. De man had hart voor zijn medemens, en hij was niet te beroerd om de handen uit de mouwen te steken.

Wytse liep naar de achterkant van de wagen en opende de klep van de laadbak. Een meisje van een jaar of tien, elf stond op en liet zich door hem uit de laadbak tillen, zonder haar blik van het mobieltje in haar handen af te wenden. Ze droeg een tuinbroek van spijkerstof met daaronder een rood-wit gestreept shirt en witte sportschoenen. Haar donkerblonde krullen waren kortgeknipt en toen ze even naar de winkel keek, zag Harm haar hemelsblauwe ogen in het zonlicht fonkelen. Ze zwaaide even naar de winkelier, maar bepaalde haar aandacht toen weer snel bij haar mobieltje.

Silke werd met de dag knapper, moest Harm toegeven, maar hij wist ook dat het meisje daar helemaal niet mee bezig was. Ze was opgewekt, leergierig en stond met beide benen stevig op de grond. Ze vond het heerlijk om met haar klasgenootjes te ravotten en kattenkwaad uit te halen na schooltijd, en daarnaast hielp ze haar vader waar nodig in de huishouding.

Wytse en Silke waren twee handen op één buik. Achter die hechte vader-dochterrelatie ging wel een groot verdriet schuil: tijdens de geboorte van Silke hadden er zich complicaties voorgedaan en na de bevalling was Wytse's vrouw Dee langzaam in een coma weggezakt, waar ze vooralsnog niet uit was ontwaakt. Al meer dan tien jaar werd ze nu verzorgd in een verpleeghuis even buiten Harlingen. In al die

jaren was haar gezondheid er alleen maar verder op achteruitgegaan. Haar hart was echter sterk en weigerde op te houden met slaan.

Wetterpoarters waren van nature geen praters; ze spraken niet gemakkelijk en openlijk over hun gevoelens. Maar werd een van hen getroffen door het noodlot, dan kwam er van alle kanten hulp en troost. Zonder dat de persoon om wie het ging daarom hoefde te vragen. Zo was het ook bij Wytse gegaan. Hem was de zorg voor de baby de eerste tijd gedeeltelijk uit handen genomen, zodat hij kon leren omgaan met de nieuwe situatie. *It takes a village to raise a child*, zo luidde een Afrikaans gezegde, en dat was in het geval van Silke ook echt zo geweest.

Wytse, die enkele jaren geleden de taak van vuurtorenwachter op zich had genomen nadat de oude Mats was gestorven, sprak niet vaak over het verleden of over de toestand van zijn vrouw. De Wetterpoarters respecteerden dit en vonden bovendien dat het hun zaken niet waren.

Sil kende haar moeder alleen van het ziekbed. Ze wist niet beter. Voor het meisje hoorde het er gewoon bij, het maakte een vast en wezenlijk onderdeel uit van haar leven. Van kleins af aan had Wytse zijn dochter meegenomen naar het verpleeghuis als hij bij Dee op visite ging. Want ondanks het feit dat ze waarschijnlijk nooit een gesprek met haar moeder zou kunnen voeren, wilde hij niet dat Dee een vreemde voor zijn dochter werd. Om de week, meestal in het weekend, bezochten ze Dee. Dan maakten ze er een speciaal dagje uit van, dat steevast eindigde in Sils favoriete restaurant: McDonald's.

Ongeveer drie jaar geleden was het gezin uitgebreid met de komst van Abe, een scharminkel van een hond, die ze in de duinen hadden gevonden. Het arme beest was achtergelaten door iemand die geen tijd of moeite meer in het dier wilde steken. Hoewel Abe een prima plekje had gekregen en hij goed werd verzorgd, bleef hij net zo mager als hij was geweest op de dag dat Wytse en Sil hem in huis hadden genomen.

Opnieuw klonk achter in de winkel het geluid van iets wat omviel, een voorwerp van glas dat in aanraking kwam met de houten vloer, direct gevolgd door een gesmoorde kreet van Murk.

Met een zucht draaide Harm zich om. 'Wat nu weer?'

Het gezicht van de visser verscheen achter de stellage. Hij lachte pijnlijk. 'Was je erg gehecht aan die vaas? Ik stootte hem per ongeluk om en nu heeft-ie een barst.'

Harm herademde. ‘Die barst hoort er te zijn, Murk. Het is een replica van een oude vaas die ze in het begin van de vorige eeuw hier voor de kust op de zeebodem hebben gevonden.’

Hoofdschuddend verdween Murk weer achter de stelling. ‘Dat je dat durft te verkopen. Wat een foeilelijk ding, zeg!’

Het getingel van de koperen deurbel die aan de binnenkant van de deur aan een uit de kluiten gewassen vishaak was opgehangen, deed Harm omkijken.

‘Middag, Harm!’ Wytse liep de winkel in. Sil en Abe bleven buiten, omdat de hond niet binnen mocht komen en Sil het dier niet alleen wilde laten. Niet dat ze het bepaald erg scheen te vinden. Het meisje hield haar mobieltje voor zich uit en bewoog ermee in alle richtingen alsof ze iets aan het zoeken was.

Twee vrouwen stootten elkaar met fonkelende ogen aan, toen ze de winkel voorbijliepen en Wytse naar binnen zagen gaan. Voor het raam bleven ze staan en onderwierpen hem aan een grondige inspectie, waarna ze giechelend als schoolmeisjes verder liepen. Sil, die de vrouwen over haar vader had horen praten, schudde gegeneerd haar hoofd.

De hakken van zijn laarzen tikten op de houten vloer toen Wytse naar de toonbank liep. Hij deed zijn zonnebril af. ‘Is er nog post voor ons, Harm?’

De winkelier begreep waarom veel vrouwen onder de indruk waren van de vuurtorenwachter; de man was werkelijk indrukwekkend met zijn gebruide, gespierde lichaam en geharde, knappe gelaat. Zijn ogen waren grijsblauw van kleur en keken vriendelijk de wereld in. Om zijn ogen verrieden kleine rimpeltjes de zorgen die hij in zijn jonge leven had ondervonden. Maar op de een of andere manier pasten ze bij hem; ze maakten zijn gezicht nog sprekender en interessanter.

‘Ik ben er nog mee bezig, Wytse.’ Harm opende postbus 7. De inhoud bestond uit een stapeltje post en wat reclame, dat bijeengehouden werd door een dik elastiek. ‘Volgens mij is dit jullie oogst van afgelopen week. Wat ik over heb is alleen nog maar reclame.’ Hij pakte de post uit de box en overhandigde het stapeltje aan de vuurtorenwachter. ‘Lukt het een beetje met de verbouwing?’

Wytse wikkelde het elastiek van het stapeltje en keek de post vluchtig door. ‘Jawel,’ antwoordde hij zonder op te kijken. ‘Het schiet alleen niet erg op. En nu de zomervakantie is begonnen en Sil thuis is, gaat het nog langzamer.’ In de gauwigheid zag hij een paar rekeningen en een

ansichtkaart voorbijkomen. Hij bond het stapeltje post weer bij elkaar. ‘Geld om het te laten maken heb ik niet. Het gemeentebestuur zit zelf krap bij kas en hoewel het Bakken een monument is, vindt Monumentenzorg het blijkbaar niet belangrijk genoeg om de toren te onderhouden. Nou ja’ – hij haalde zijn schouders op – ‘ik doe wat ik kan. Over twee weken starten de rondleidingen weer. Dat zal wel wat geld opleveren.’

‘Volgens mij is de lamp in de vuurtoren aan vervanging toe, Wytse.’ Murk kwam aanlopen met een handjevol haken. ‘Hij hapert.’

‘Middag, Murk.’

‘Middag, Wytse.’

Harm knikte. ‘Dat was mij ook al opgevallen, ja.’

‘Ik weet het,’ beaamde Wytse. ‘Maar hij doet het nog. Ik heb een nieuw plafond in het lichthuis geslagen. Misschien hapert de lamp door het stof. Ik heb nog een reservelamp staan, maar die wil ik pas gebruiken als het echt nodig is.’ Hij wierp een blik op de haken in Murks handen. ‘Jij bent nogal wat van plan, Murk.’

‘Er zitten doornhaaien voor de kust,’ zei de visser, terwijl hij eerst de haken op de toonbank neerlegde en vervolgens terugliep naar de stel­lage met hengels. ‘Ik wil er een paar vangen. Leuk voor de toeristen.’

‘Volgens Murk zijn er haaien van wel twee meter bij,’ deed Harm een duit in het zakje.

Wytse fronste. ‘Doornhaaien, bedoel je? Ik wist niet dat die beesten zo groot konden worden.’

‘Worden ze ook niet,’ bromde Harm, terwijl hij met zijn rechterwijs­vinger in de lucht een cirkel naast zijn hoofd draaide. ‘Maar meneer de visser denkt van wel.’

Inmiddels had Murk een karperhengel gepakt en hij liep ermee naar de toonbank. ‘Geloof het maar, Wytse. Ik heb er zelf eentje gezien!’

Wytse wisselde een geamuseerde blik met Harm, die slechts zijn schouders ophaalde met een gezicht alsof de visser ze niet allemaal op een rijtje had. ‘Als jij het zegt, Murk...’

Het heldere getingel van de deurbel klonk. Sil stak haar hoofd om de deur. ‘Heit? Zou jij Abe willen meenemen?’

Achter zijn dochter zag Wytse een groepje jeugd staan. Ze waren in een geanimeerd gesprek verwickeld. Hij herkende de meeste gezichten. Het waren klasgenoten van Sil, het groepje waar ze veel mee optrok. ‘Plannen?’

Sil liet hem haar mobieltje zien. ‘Er moeten hier ergens in de buurt een paar dieren zitten,’ antwoordde ze op een toon alsof het de gewoenste zaak van de wereld was.

Wytse begreep het. ‘Jullie gaan dus op jacht.’ Sinds Sil het spel Zoo Delight op haar telefoon had, was ze totaal in de ban van het verhaal, waarin een grote Londense dierentuin te maken had gekregen met een algehele stroomstoring. Die storing had er uiteindelijk voor gezorgd dat alle wilde dieren kans hadden gezien te ontsnappen. Het was een rage, niet alleen in Nederland maar ook in de rest van de wereld. In het spel was het doel om zo veel mogelijk verschillende wilde dieren te vangen. Die dieren verschenen op allerlei plekken in de ‘echte’ wereld maar waren alleen via het scherm van de mobiel te zien en te vangen.

Met haar vrienden ging Sil geregeld op jacht. Ofschoon de rage over zijn hoogtepunt leek, bleef het spel de jeugd van het stadje vooralsnog bezighouden.

Een jongen van Sils leeftijd verscheen achter haar in de deuropening. Hij zag er stoer uit en zijn rode haar piekte alle kanten op. ‘Volgens de app zit er eentje in het oude badhotel, meneer Van Tongeren,’ riep hij Wytse toe. ‘Een Bengaalse tijger!’

‘De virtuele versie, mag ik hopen, Hylke,’ merkte Harm, die het hele fenomeen maar grote onzin en tijdverspilling vond, hoofdschuddend op.

Hylke grinnikte schaaпachtig. ‘Dat mag ik hopen, meneer Bloem.’

‘Dus...’ Sil keek haar vader aan. ‘Neem jij Abe mee?’

Abe, waarvan Wytse dacht dat het een kruising was tussen een dobermann en een hazewindhond – al kon zelfs de dierenarts niet met zekerheid zeggen om welke hondenrassen het ging – stond met zijn voorpoten tegen de vensterbank en blafte hard, waarbij hij uitgelaten met zijn staart kwispelde.

Achter hen in de haven flaneerden toeristen over de steigers en meerde een groot jacht aan. Een vistrawler glipte de haven uit, waarop de kapitein de snelheid opvoerde en zijn medewerkers toeschreeuwde dat ze de netten moesten laten zakken. Zijn stem daverde over het water en bereikte zelfs de haven.

Wytse glimlachte zijn dochter toe. ‘Ga jij maar op jacht, jongedame. Ik pas wel op Abe.’

‘Yes!’

‘Ben je wel op tijd thuis voor het eten?’

Ze grijsde ondeugend. ‘Dat hangt ervan af wat we eten, pap. Nee, niet doen, Abe...’ Nu de hond eenmaal doorhad dat hij de rest van de dag met zijn baas zou doorbrengen, wilde hij meteen naar hem toe. Maar Sil hield hem stevig vast bij zijn halsband.

‘Laat die hond toch gaan, meisje,’ bromde Murk Sil toe. ‘Abe hoort bij het gezin.’

Het meisje keek Harm aan. Het was zijn winkel en daar golden zijn regels. Maar de winkelier was het met de visser eens. ‘Toe maar, Sil,’ zei hij. ‘Murk heeft gelijk. Abe hoort er gewoon bij.’

Dankbaar liet het meisje de hond los. Ze hield de deur voor hem open, en Abe vloog de winkel in. De hond stortte zich vol overgave op zijn baas, likkend en kwispelend. Sinds hij door vader en dochter Van Tongeren was gered, had hij hen in zijn hart gesloten, en andersom.

Wytse nam de grote kop tussen zijn handen en kroelde het dier. ‘Ja, je bent braaf, hoor.’

‘Tot straks!’ riep Sil haar vader toe.

‘Ja, tot straks, meis.’

De deur viel dicht en de kinderen renden weg.

Abe zwabberde zijn grote tong langs Wytseys ongeschoren kin.

‘Och, wat een liefde!’ bromde Murk. ‘Harm, kan ik afrekenen? Anders sta ik hier morgen nog.’

‘Niet dat het veel uitmaakt,’ antwoordde de winkelier vrolijk, terwijl hij de hengel van de visser overnam. ‘Je komt hier elke dag.’

Murk diepte een platte portemonnee op uit zijn broekzak. ‘Jij verdient al veel te veel aan mij, Harm Bloem!’

Wytse duwde de hond van zich af. ‘Af nu, Abe. Het is mooi geweest.’

Het dier gehoorzaamde en ging een paar passen achteruit.

‘Ik ga er ook maar weer eens vandoor, mannen.’ Wytse zette zijn zonnebril op. ‘Het werk wacht. Bedankt voor de post.’ Hij deed de deur open om Abe naar buiten te laten, en na een laatste armzwaai verliet hij de winkel.

Enmaal buiten werd hij begroet door de stralende zon en de heerlijk zilte geur van het zeewater, dat in de haven onder de steigers door tegen de oever klotste. Overal om hem heen was bedrijvigheid. Toeristen en dagjesmensen vergaapten zich aan de etalages, dronken een kopje koffie of iets sterkers op een van de gezellige terrasjes, of genoten op een bankje van het zonnetje.

Het portier van de pick-up liet even een akelig geknars horen toen

Wytse het opende. Maar het was vertrouwd, het hoorde bij het oude beestje. ‘Kom maar, Abe,’ zei hij tegen de hond, die hem met een schuine kop aankeek. Het dier was gewend om achter in de laadbak te zitten. ‘Vandaag heb je geluk. Je mag bij mij voorin zitten.’

Na enige aarzeling sprong de hond eerst op Wytse's stoel en ging toen op de bijrijdersstoel zitten, met zijn tong uit zijn bek.

Wytse kon er na al die jaren nog steeds niet over uit hoe iemand het over zijn hart kon verkrijgen om een lief dier als Abe achter te laten in de duinen. De vorige eigenaar had de hond sowieso grotendeels aan zijn lot overgelaten. Volgens de dierenarts die Abe destijds had onderzocht was het de hond puur op karakter en wilskracht gelukt om te overleven. Abe had er echter zo slecht uitgezien dat zelfs de dierenarts met de gedachte speelde om hem uit zijn lijden te verlossen door hem in te laten slapen. Maar daar hadden Wytse en Sil niets van willen weten. ‘Die hond heeft de wil om te vechten voor zijn leven,’ had Wytse tegen de arts gezegd. ‘En nu wordt dat gevecht beloond door hem in te laten slapen? Nee, dokter, dat dacht ik niet. Het maakt me niet uit wat je doet of hoeveel het gaat kosten, maar ik wil dat je Abe weer beter maakt.’

De dierenarts had geglimlacht. ‘Abe? Dus jullie hebben ook al een naam voor hem bedacht?’

‘Abe,’ had Sil geroepen, ‘is een mooie en stoere Friese naam voor een hond.’

Wytse voelde de zon in zijn gezicht schijnen en de zachte bries die door zijn haren speelde. Zijn ogen hielden de vissersboot gevangen die kort daarvoor de haven had verlaten en nu voor de kust voor anker was gegaan.

Er was een moment in zijn leven geweest waarop hij het allemaal even niet meer had zien zitten. Dat was kort nadat Dee van het ziekenhuis naar het verpleeghuis was overgebracht. Hij had zich zo rot en alleen gevoeld; ondanks alle goedbedoelde woorden en raadgevingen van zijn vrienden had hij er serieus over gedacht Wetterpoarte voor goed de rug toe te keren om ergens anders, samen met Sil, een nieuw leven te beginnen.

Nu was hij alleen maar blij dat hij het niet had gedaan.

Wetterpoarte was zijn thuis, hier waren zijn vrienden, zijn werk, hij voelde zich met iedere vezel in zijn lichaam met het stadje en haar inwoners verbonden. Hier was hij geboren, hier had hij Dee ontmoet, hier waren ze getrouwd...

Dee, dacht hij, terwijl zijn ogen een groot, wit jacht gevangen hielden dat een paar kilometer van de kust door het kalme water van de Noordzee voorbijgleed. Wie had ooit gedacht dat hij zo verliefd had kunnen worden op een vakantieliefde? En dat die liefde wederzijds zou blijken?

En toch was het gebeurd.

‘Wytse?’

Er waren zo veel stemmen om hem heen dat deze ene hem in eerste instantie niet eens opviel. Dee. Wanneer hij aan haar dacht, zag hij haar lieve gezicht weer voor zich; haar sprankelende blauwe ogen met de gouden vlekjes erin die hem altijd zo blij hadden gemaakt. Maar dat beeld had hij tien jaar geleden moeten bijstellen. Het verstilde gezicht op het kussen was dat van zijn vrouw, een masker gelijk. Dee leefde nog wel, maar daarmee was ook alles gezegd. Vegetatieve staat. Zo hadden de artsen haar toestand omschreven. De kans dat ze ooit uit haar coma zou ontwaken was vrijwel nihil. Toch bleef hij tegen beter weten in hopen op een wonder.

‘Wytse?’

Nu hoorde hij de stem wel en hij keek op. ‘Ja?’

Een gezette vrouw van middelbare leeftijd met een flinke onderkin keek hem vanuit de deuropening van haar haarsalon nieuwsgierig aan. Daarbij leunde ze zwaar op de steel van een bezem.

‘Ah, Margje.’ Inwendig huiverde Wytse. Er was maar weinig in het stadje wat aan haar aandacht ontsnapte. In Wetterpoarte waren beslist meer dames die van roddelen hielden, maar Margje Sikkema spande de kroon. Toch was ze niet onvriendelijk. Toen in het stadje bekend was geworden dat Dee in een coma lag en waarschijnlijk niet meer beter zou worden, was Margje de eerste geweest die Wytse een hart onder de riem had gestoken. Ze had hem haar hulp aangeboden, ze had zelfs Sil de fles gegeven.

Maar de kapster was en bleef nu eenmaal een onverbiddelijke roddeltante, en in de jaren die volgden had Wytse geregeld een aanvaring met haar gehad; vaak omdat zij onzinverhalen de wereld in hielp. De laatste aanvaring dateerde echter alweer van een halfjaar terug en sindsdien was het aardig rustig gebleven.

Ze spraken met elkaar, beleefd en netjes, maar Wytse bleef altijd op zijn hoede. Hij wilde haar absoluut geen munitie geven voor een nieuwe roddelcampagne. Gelukkig waren er in Wetterpoarte genoeg ande-

re mensen die zich op dit moment in haar aandacht mochten verheugen.

‘Ik weet niet of je het hebt gezien, Wytse,’ begon ze, ‘maar volgens mij hapert de lamp van de vuurtoren. Ik heb er verschillende vissers al over horen praten en hun beloofd jou erop aan te spreken.’ Ze gebaarde hevig, waarbij haar onderkin, haar borsten en haar bovenarmen allemaal tegelijk in beweging kwamen.

Wytse deed zijn zonnebril af. ‘Ik weet het, Margje. Zodra de verbouwing klaar is, zal ik de lamp vervangen.’

‘Maar Wytse,’ riep Margje uit, ‘kunnen we wel zo lang wachten? Ik bedoel, het Baken heeft niet voor niets de naam het licht in de duisternis op zee te zijn. Het moet altijd fel branden en...’

‘De lamp doet het nog.’

Ze trok haar lippen samen tot een pruimenpitje. ‘Mats, je voorganger, God hebbe zijn ziel, zou nooit zo lang hebben gewacht met het verwisselen van de lampen ...’

Zijn ogen vernauwden zich tot spleetjes. ‘Ik ben Mats niet, Margje. Ik weet wat ik doe.’

Een onaangename pauze volgde.

Toen lichtte het gezicht van Margje weer op. ‘Mooi zo, dat is dan geregeld.’ De boodschap was hem duidelijk: zij had haar zegje gedaan, nu was het aan hem om er iets mee te doen. ‘Hoe is het met Sil? Ik meende dat ik haar zag toen...’ Haar aandacht werd getrokken door een jonge vrouw die zich los leek te maken van een groepje toeristen dat het eetcafé verliet en over de steiger in de richting van de autogarage liep. Ze was lang en slank, en droeg haar kastanjebruine haar in een staart op haar rug. De vrouw was gekleed in een strakke spijkerbroek en een rood topje met witte stippen. Het rood kwam terug in de pumps aan haar voeten. Een tas van bruin leer hing over haar schouder.

‘Dat gezicht,’ merkte Margje op, meer tegen zichzelf dan tegen Wytse. ‘Dat ken ik ergens van, maar waarvan?’

Wytse keek de jonge vrouw na, die nu de garage had bereikt en met eigenaar Ype, een oudere man in een blauwe overall vol olievlekken en een kaal hoofd, stond te praten. Er was niets mis met het uitzicht, vond hij. Lang, een smalle taille die overging in zachte, ronde heupen, en haar borsten waren stevig en vol. Hij mocht dan een familieman zijn, hij had nog steeds oog voor vrouwelijk schoon, en deze vrouw was bijzonder knap. Wytse had zich er lang geleden bij neergelegd dat Dee

nooit meer zou ontwaken, dat ze nooit meer als man en vrouw samen zouden zijn. Hij had ook nooit de behoefte gevoeld om een relatie met een andere vrouw te beginnen. Dee was en bleef in alles zijn grote liefde. Voor hem was er geen vrouw die aan haar kon tippen.

Ype wees de jonge vrouw op een viertal kleine personenauto's die op het terrein naast de garage stonden geparkeerd. Blijkbaar wilde ze een auto bij hem huren.

'Ik ken dat gezicht toch?' bleef Margje haar gedachten pijnigen. 'Ik heb haar eerder gezien, en ik vergeet nooit een gezicht. Neem me niet kwalijk, Wytse,' verontschuldigde ze zich, 'maar daar moet ik echt het fijne van weten.' Ze draaide zich om, riep door de openstaande deur van de kapperszaak 'Ik ben zo terug!' en beende vervolgens kordaat in de richting van de garage.

Wytse schoot in de lach. Dat was Margje ten voeten uit. Ze wilde overal van op de hoogte zijn en was niet bang om het op de man af, of in dit geval de vrouw, te vragen.

In de cabine van de pick-up blafte Abe.

Een glimlach krulde om zijn mondhoeken toen hij het magere dier enthousiast zag kwispelen. 'Je hebt gelijk, Abe,' zei hij, terwijl hij naast de hond in de wagen krom. Hij smeed het stapeltje post op het dashboard en zette zijn zonnebril weer op. 'We hebben onze tijd hier lang genoeg verpraat. Het wordt tijd om naar huis te gaan!' Hij trok het portier dicht, startte de motor, die ronkend aansloeg, schakelde en reed weg.

*Het hart wil wat het hart wil...
ook al zegt het hoofd
iets heel anders*

De jonge Tania keert terug naar de plaats waar ze opgroeide, Wetterpoarte, als kort na elkaar haar beide ouders zijn overleden. Ze had gehoopt hier nooit meer te hoeven terugkeren, want aan Wetterpoarte bewaart ze niets dan nare herinneringen. Dat denkt ze tenminste. Maar als ze er is, ontmoet ze opnieuw haar jeugdliefde Wytse. De ontmoeting brengt bij beiden gevoelens teweeg die ze lange tijd niet hebben gevoeld, en dat brengt vanwege de omstandigheden waarin Wytse verkeert – zijn vrouw ligt langdurig in coma – ook zorgen met zich mee. Het zou slim zijn om niets met hun liefde te doen, maar wat slim is, is niet altijd mogelijk.

Martin Scherstra is misschien wel de enige mannelijke familieromaneur van Nederland, en sowieso de bekendste. Hij kan helemaal opgaan in het schetsen van een schilderachtig plaatsje – dat hij natuurlijk situeert in zijn geliefde Friesland – en in het bedenken van romantische obstakels voor zijn personages. Het levert heerlijke romans op om bij weg te dromen.

Z&K

ISBN 978 94 0190 971 6 NUR 344

9 789401 909716

www.romanserie.nl